07/08/2019

“Καμία ζωή δεν μπορεί να καταδικαστεί με βάση το χθες δίχως την ελπίδα και το δικαίωμα του αύριο”

/ Γνώμες

Ο Χριστός στο όρος Θαβώρ, δεν φανερώνει μονάχα την αλήθεια του, δηλαδή ότι είναι Θεός, αλλά συγχρόνως αποκαλύπτει το μέλλον του ανθρώπου και της ιστορίας. Στο πρόσωπο του Χριστού γευόμαστε αυτά που έρχονται, αυτά που είναι εδώ μα όχι απόλυτα ακόμη. Δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι στην παρούσα φάση ζωής, όλες οι εμπειρίες του Θεού, κάθε γεύση της γλυκιάς Παρουσίας Του, όσο μεγάλη και δυνατή κι αν είναι δεν κρατάει για πολύ, ακόμη και στους αγίους.
Είναι πάντα πρόγευση εκείνου που έρχεται, των εσχάτων της Βασιλείας Του. Γι αυτό, μην επιζητούμε ματαίως καμία μονιμότητα χαράς, ευδαιμονίας, γλυκύτητας, γέλιου, ειρήνης και ηρεμίας σε αυτόν τον κόσμο. Θα έρχεται και θα φεύγει, σε μια διαρκής εναλλαγή ψυχικών και πνευματικών καταστάσεων.
Πότε φως πότε σκότος, πότε γέλιο και δάκρυ, πότε άνοιξη και χειμώνας, αυτή είναι η ζωή.
Μην ξεχνάμε ότι και οι μαθητές θέλουν να μείνουν επάνω στο όρος Θαβώρ όταν ο Χριστός φανερώνει την θεία δόξα Του. Είναι τόσο όμορφα, τόσο υπέροχα, τόσο γλυκά και μακάρια, που ζητάνε να φτιάξουν σκηνές και να μείνουν εκεί. Όταν κανείς γευθεί τον ουρανό δεν θέλει να επιστρέψει στην γη, στην καθημερινότητα

που τσακίζει και μυρίζει θάνατο. Όμως ο Χριστός τους λέει ότι πρέπει να επιστρέψουν, δεν είναι η ώρα ακόμη για την Βασιλεία Του.

Είπαμε όμως ότι ο Χριστός επάνω στο όρος Θαβώρ φανερώνει το μέλλον του ανθρώπου. Δηλαδή μας δείχνει ότι ο άνθρωπος είναι φως, εικόνα Θεού, κουβαλάει μέσα του τον παράδεισο, και ότι γι αυτόν είναι φτιαγμένος και όχι για τον θάνατο. Είναι το μέλλον που του ανήκει. Μπορεί σε αυτή την φάση ζωής πολλές φορές να γευόμαστε την κόλαση αλλά δεν είμαστε δική της δεν της ανήκουμε, είμαστε παιδιά του Θεού και πολίτες της αιωνιότητας.

Μια από τις σημαντικότερες αιτίες που καταδικάζουμε και ακυρώνουμε τόσο τον εαυτό μας όσο και τους συνανθρώπους μας, είναι ότι κρίνουμε την ζωή τους, την ζωή μας, σύμφωνα με το χθες και το σήμερα. Μας διαφεύγει το μέλλον. Ξέρουμε τι έκανε ένας άνθρωπος και τι κάνει, αλλά δεν ξέρουμε τι μπορεί να γίνει. Αυτό το γνωρίζει μονάχα ο Θεός. Το παζλ της ζωής μας, είναι ολόκληρο ιδωμένο μονάχα από το Θεό, εμείς βλέπουμε ασύνδετα κομμάτια, που πολλές φορές αδυνατούμε καν να τα ενώσουμε. Εκείνος όμως ξέρει για εμάς όχι μονάχα το χθες και το σήμερα μας, αλλά και το αύριο της ζωής μας. Γι’ αυτό και ποτέ δεν μας καταδικάζει. Ακόμη και οι δοκιμασίες που επιτρέπει στην ζωή μας, είναι κομμάτια που ενώνουν και συν διαμορφώνουν το αύριο της ύπαρξης μας. Γιατί καμία ζωή δεν μπορεί να καταδικαστεί με βάση το χθες δίχως την ελπίδα και το δικαίωμα του αύριο.

Π.Χαράλαμπος (Λίβυος) Παπαδόπουλος